

(Ενταύθα τιμή ἔτησι. δρ. 12. (Ἀλλοδαπὴν) Ἐκδιδομένη δ' αὖτις τῆς ἐβδομάδος. (Τιμὴ καταχωρ. δι' ἑκάστον σίχ. λ. 20. Δι' ἑκάστην εἰδοποίησιν ἐκ 10 σίχ.) Δ. 3.)

ΕΛΛΑΔΑ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, Τῇ 25 Νοεμβρίου 1863.

Βουλὴ.

Ἀντὶ κυρίου ἄρθρου καταχωρίζομεν περίληψιν τῆς χθεσινῆς συνεδριάσεως, ἥτις ἀπέλιξεν ἀνοίχοντα νέαν πόλιν ἀδήλου. Ἀφ' ὅ,τι ἐφοβούμεθα δὲν ἐλυτρώθημεν, καὶ ἰδοὺ κείμεθα σήμερον ἐρριμένοι εἰς ἀγωνίαν ζιζυώδεις. Ἀλλ' ἂς ἔλθωμεν εἰς τὰς συζητήσεις ἐπιφυλασσόμενοι εἰς τὸ τέλος· νὰ ἐπιφέρωμεν τὰ λεγόμενα ὡς μέλλοντα νὰ διαδεχθῶσι τὴν χθεσινὴν ἀπόφασιν τῆς Βουλῆς.

Ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, ἀφοῦ ἀνέπτυξε τοὺς λόγους, τοὺς ὑπαγορεύσαντας εἰς τὴν κυβέρνησιν τὴν διακοπὴν, οἵτινες ἀπορρέουσιν ἐκ τῆς καθ' ὅλους τοὺς κλάδους τῆς διοικήσεως κακῆς καταστάσεως, ἠθέλησε ν' ἀπαντήσῃ καὶ εἰς τὴν πρὸ ἡμερῶν γενομένην αὐτῷ ὑπὸ τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου ἐπερώτησιν ἂν διαμένῃ εἰς τὰς ἀρχάς του· εἶπε δὲ ὅτι αἱ ἀρχαὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἂς ἄλλοτε ὡς πληρεξούσιος ὑπεστήριζεν αὐταὶ ἤδη ἐν τῇ παρούσῃ κυβερνήσει ἄρχονται πραγματοποιούμεναι, καὶ πρὸς τοῦτο μάλιστα ἤλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν κυβέρνησιν. Κατὰ τὴν δριμύτην του δὲ ὁ κ. Ἀντωνόπουλος ὑπέδειξεν, ὅτι ὁ ἐκ μέρους τοῦ κ. Βούλγαρη πόλεμος τῆς προτάσεως τοῦ ὑπουργείου εἶναι ἀντίφασις τῆς πορείας του.

Ὁ κ. Βούλγαρης διαδεχθεὶς τὸν κ. Ἀντωνόπουλον διέβηκε τὴν ἀβεβαιότητα, εἰπὼν ὅτι θὰ πολεμήσῃ τὴν πρότασιν· διότι αὕτη διαφέρει τῆς λήξεως τῆς παρούσης συνόδου, ἢ ἡτήσατο ὡς πρωθυπουργὸς πρὸς τοῦ Βασιλέως, καθόσον αὐτὸς διὰ τῆς λήξεως ἀνελάμβανε τὴν εὐθύνην διὰ πᾶν τὸ ἐκ τῆς διακοπῆς τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς προελευσόμενον, ἐνῶ ἡ πρότασις τοῦ ὑπουργείου ἐπιψηφίζομένη καθίσταται ὑπεύθυνον διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον τὴν Βουλὴν, ἥτις ὀφείλει νὰ εἶναι δόσιμος εἰς τὴν κυβέρνησιν. Μετὰ τοῦτο ἐμέμφθη τὸν κ. Ἀντωνόπουλον, διότι τὸν ἐπείραξεν.

Τὸν κ. Βούλγαριν ἀντέκρουσεν ὁ κ. Δελγεώργης ἀποδείξας, ὅτι τὰ αἵτια, δι' ἃ ὁ κ. Βούλγαρης ἐξήτει τὴν λήξιν αὐτὰ ταῦτα ὑπαγορεύουσι τὴν διακοπὴν, ἥτις εἶναι ἀναπόφευκτος, ἵνα δυνήθῃ ἡ κυβέρνησις ν' ἀνορθώσῃ τόσα ἐρειπωμένα μέρη τῆς διοικήσεως· ἔληξε δὲ διαβεβαιῶν τὴν Βουλὴν, ὅτι δὲν πιστεύει νὰ μὴν ὑπερασπισθῇ ὁ κ. Βούλγαρης τὴν πρότασιν. Ἀλλ' ὁ κ. Βούλγαρης εἶχε πλέον κηρύξῃ ἐπιστήμως κατ' αὐτῆς τὸν πόλεμον.

Τεταρχγμένοι, ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ βήματος ὁ κ. Κουμουνοῦ-

ρος καὶ μετ' ἀποστροφὴν ῥητορικὴν πρὸς τὸ ὑπουργεῖον ἔφησε νὰ χυθῇ ὅλον τὸ πῦρ τῆς ψυχῆς του. Ὁ κ. Κουμουνοῦρος πρὸς τὴν διακοπὴν, ἣν ἀνέφερον ὁ κ. Βούλγαρης μετὰ τῆς λήξεως καὶ τῆς διακοπῆς, προσέθηκεν, ὅτι διὰ τῆς διακοπῆς τὸ ὑπουργεῖον ἐπιδιώκει ἵνα μετ' αὐτὴν ἔχῃ ὅλην μόνον ἡμέραν πλῆσιον τοῦ τὴν Βουλὴν, ἐν ᾧ διὰ τῆς λήξεως ὁ κ. Βούλγαρης θὰ τὴν συνεκάλει ταχέως καὶ θὰ τὴν διατήρῃ ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον. Ἐκάκισε δὲ τὸ ὑπουργεῖον ὅτι δὲν θέλει τὴν Βουλὴν, καὶ ὅτι δὲν ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ παρασκευασθῇ ταχέως· καὶ κατέληξε εἰπὼν, ὅτι κατέστησεν ἡ νῦν κυβέρνησις τὴν Βουλὴν οἶκον ἐμπορίου.

Ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἐξήγησεν ἐπὶ τοῦτο ἐξηγήσεις, ὁ δὲ κ. Κουμουνοῦρος εἶπεν ὅτι τὸ ὑπουργεῖον προσεπάθει νὰ ἐξαγοράσῃ βουλευτάς. Βοή καὶ ταραχὴ ἠγέρθη ἐπὶ τῇ οὕτως ἐλθούσῃ διαβολῇ ταύτῃ, καὶ κατὰ τὴν ταραχὴν ἐκείνην ἠκούσαμεν βουλευτὴν τινα φωνάζοντα ὅτι ὁ βουλευτὴς κ. Γόντικας τῷ προσέφερε 2,000 δραχ. ἵν' ἀπέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του μετὰ τὴν διακοπὴν. Τοῦτο δ' ἠνέει ὁ κ. Κουμουνοῦρος. Ἀλλ' ὁ κ. Γόντικας εἶπεν ὅτι ἄνθρωπος, οἷος ὁ ἐν λόγῳ βουλευτὴς προκαθὰς τὸν πρὸς τοὺς ἐντολαῖς του ὅρκον δὲν θὰ λέγῃ καὶ ἤδη τὴν ἀλήθειαν.

Ἀλλ' ἡ βοή κατέπαυσε καὶ ὁ κ. Χρησίδης ἤρξατο, διὰ τῶν ὅπων ὅμως τῶν ἀριθμῶν ἀπέδειξε ποῦ εὔρεται τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν καὶ πόσον ἠῤῥησαν αἱ δαπάναι τοῦ 1863, μνημονεύσας μάλιστα κοινὸν τινα, ὡς π. χ. τὴ τῆς δημοσίας ασφαλείας, ὅπερ ὑπερέβη τὸ τοῦ ἔτους 1864 κατὰ 120,000 δρ., τὴν προσθήκην τεσσάρων νομοεπιθεωρητῶν, καὶ ἄλλα. Διὰ πίνακος δὲ ὃν κατέθεσεν εἰς τὸ προεδρεῖον τῆς βουλῆς, ἐβεβαίωσεν ὅτι εὐρισκόμεθα ἤδη ὑπὸ τὴν πίεσιν χρέους ἀπαιτήτου 25,000,000. Μετὰ τὸ περὶ οἰκονομικῶν θέμα μετέβη εἰς τὰς ἄλλας ὀψεις τῆς προτάσεως τοῦ ὑπουργείου καὶ ἐπιδείξας τὴν ἀνάγκην τῆς καταστροφῆς τῶν ληστρικῶν συμμοριῶν, αἵτινες εἰσὶν οὕτως ἠῤῥημένοι, ὥς ἡ κυβέρνησις τοῦ Κουμουνοῦρου ὥρισε 200,000 δρ. διὰ τὴν καταστροφὴν ἐκάστης συμμορίας, ἐμνήσθη τῆς διαρρύθμισ-σεως τῆς ὑπαλληλίας καὶ κατέληξεν ἀποταθεὶς πρὸς τὸν κ. Βούλγαριν, πρὸς ὃν εἶπεν· ὅτι ὁ κατὰ τῆς προτάσεως τοῦ ὑπουργείου πόλεμος σκοπεῖ τὸ μικτὸν (ἥτοι τὸν σχηματισμὸν μικτοῦ ὑπουργείου)· μολοντί, προσέθηκεν ἐν ἐπιλόγῳ, δὲν πιστεύει ποτὲ ὁ κ. Βούλγαρις νὰ παλινωδῇ, ψηφίζων ἐναντίον αἰτήσεως, ἣν αὐτὸς δι' ἄλλης ὁδοῦ ἐπεδίωξεν.

Ὁ κ. Χρησίδης (τῆς Ὀλυμπίας) ἀναβὰς τὸ βῆμα ἐταχτοποίησε τὰ κατὰ τοῦ ὑπουργείου ἐπιχειρήματα, πολεμήσας τὴν πρότασιν ὡς κακῶς ἐρχομένην, ὡς σκοποῦσαν νὰ καταστήσῃ τὴν βουλὴν ὑπεύθυνον καὶ ὡς μαρτυροῦσαν τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ὑπουργείου.

Ἡ συζήτησις ἐκινήθη περὶ κυρωμένη ψήφοφρίας δὲ γενόμενης ἡ πρότασις τοῦ ὑπουργείου ἀπερρίφθη δι' 84 ψήφων κατὰ 70, ἔτι διὰ πλειοψηφίας 14 ψήφων.

Αἱ! τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο ἔπρεπεν, οἱ γαλοιογράφοι τῆς Εὐρώπης εὐρίσκουσι νέαν ὕλην, οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος νέα ὄπλα, καὶ ἡ κακὴ μας κατάστασις νέαν τρικυμίαν. Πάντες δ' ἐρωτῶσι, διατί τοῦτο ἔγινεν;

Δὲν ἐξετάζομεν τοὺς πραγματικοὺς λόγους τῆς ἀπορρίψεως τῆς προτάσεως τοῦ ὑπουργείου, διότι ἀγανάκτησις καίει τὴν καρδίαν μας, παρκτηροῦμεν μόνον ὅτι ἡ πτώσις τοῦ ὑπουργείου δὲν ἦτον ἔγκαιρος οὐδὲ δικαίη.

Ἀλλ' ἴδωμεν τίς θέλει σπεύσει εἰς ἐποὺλῳσιν τῆς ἐπαναληπτικῆς ταύτης πληγῆς. Οἱ πολλοὶ νομίζουσιν, ὅτι ὁ ΤΙΣ οὗτος εἶναι ἐν μικτὸν ὑπουργεῖον νομίζομεν ὅμως ὅτι ἀπατῶνται. Τὸ καθ' ἡμᾶς ἡ παρούσα κατάστασις τῆς βουλῆς πνίγει πᾶσαν ἐλπίδα περὶ ἐδραίωσεως μιᾶς κυβερνήσεως ἀνεκτῆς τῇ κοινῇ γνώμῃ. Τὸ ἔθνος ἔχει ἀνάγκην κυβερνήσεως ὅχι μιγάδος καὶ παραδικῆς, καθόσον τοιαύτη κυβερνήσις, καὶ τοι φέρουσα τὴν χροιάν τῆς κοινοβουλευτικῆς ἰσχύος, θὰ γεννηθῇ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὸν σκώληκα τῆς διχονοίας. Τὸ ἔθνος θέλει κυβερνήσιν φίλην τῇ κοινῇ γνώμῃ καὶ ἰσχυράν· τὸ δεύτερον δὲ τοῦτο ἀναγκαῖον συστατικόν, ἥς βουλῆς ἡ νῦν κατάστασις δὲν ὑπόσχεται. Ἐν τούτοις ἂς ἀναμείνωμεν ἀφιερούμενοι εἰς τὸν πατριωτισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΞΩΤΕΡ. ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ὁ βιενναῖος «Τύπος» ἀναγγέλλει, ὡς ἐκ διπλωματικῆς δῆθεν πηγῆς ἀρυσθεὶς τὴν εἰδήσιν ταύτην, ὅτι ὁ βασιλεὺς Γεώργιος διεδίβασε πρὸς τὴν βασιλίσσαν Βικτωρίαν ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας κηρύττει, ὅτι ἡ ἐν Ἑλλάδι περαιτέρω διατριβὴ αὐτοῦ κατέστη ἀφόρητος, καὶ ὅτι ἀφεύκτως θὰ παραιτηθῇ τοῦ ἑλληνικοῦ Στέμματος, ἐάν μὴ ἐκπληρωθῶσιν ὅροι τινὲς, οὓς ἡ Α. Μ. ἀναπτύσσει εἰδικώτερον ἐν τῇ ἐπιστολῇ του. Ὁ «Τύπος» ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ ὅροι οὗτοι ἀφορῶσι τὴν ἐπέμβασιν τῶν εὐεργετιδῶν δυνάμεων εἰς τὰ τῆς Ἑλλάδος.

(Κλειώ.)

Εἰς τὸ ἀγγλικὸν ὑπουργεῖον εἰσῆλθον κατ' αὐτὰς δύο νέα πρόσωπα, ὁ κ. Φόρστερ ὡς ὑπογραμματεὺς τοῦ ἐπὶ τῶν ἀποικιῶν ὑπουργείου καὶ ὁ κ. Γόσενῳ ὡς ὑπογραμματεὺς τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐμπορίου.

Ἀπεβίωσε κατ' αὐτὰς ἐν Λονδίνῳ ὁ διασημότερος πυγμαῖος τῆς Ἀγγλίας Θωμᾶς Σάυερ. Τὴν κηδείαν αὐτοῦ συνώδευσαν 30 χιλ. ἄνθρωποι, ἦτοι πλείους ἢ ἔσοι ἄλλοτε παρηκολούθησαν τὸν νεκρὸν τοῦ δουκὸς Οὐελλινγκτῶνος τοῦ νικησαντος ἐν Οὐαρτελφ τὸν Ναπολέοντα.

— Ὁ ὑποτιθέμενος ἀρχηγὸς τῆς διοργανιζομένης ἐν Ἰρλανδίᾳ ἐπαναστάσεως Στέφεν, τὸν ὁποῖον ἡ ἐπιτόπιος ἀστυνομία μετὰ πολλῶν ἀγώνων ἤδυνήθη ἐπὶ τέλους· νὰ συλλάβῃ καὶ φυλακίσῃ ἐν ταῖς εἰρκταῖς τοῦ Δουβλίνου, ἐδραπέτευσεν διελθὼν ὀκτὼ σιδηρᾶς θύρας, τῇ συνενοχῇ, λέγουσι τῶν φυλάκων. Πολὺ πιστοὶ εἶναι καὶ οἱ Ἀγγλοὶ ὑπάλληλοι! Καὶ ἔπειτα κατηγοροῦσιν ἡμᾶς ὅτι δὲν ἔμποροῦμεν νὰ συλλάβωμεν τὸν Κίτσον, χαρίζομενοι εἰς αὐτόν, κρυπτόμενοι εἰς τὰς παραγγὰς τῶν ὁρέων τῆς Ἀττικῆς. Ἐν τούτοις ἐτάχθη βραβεῖον ἐκ 4000 λιρῶν διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Στέφεν.

— Ἐν τάγμα Ζουάβων ἀπερχόμενον εἰς Μεξικὸν καὶ ἀποβιβάσθην εἰς Μαρτινίκαν (γαλλικὴν ἀποικίαν), συνῆψε μετὰ τῆς αὐτοῦ φρουρᾶς, ἐνεκα μικρᾶς ἀφορμῆς, αἱματηρὸν ἀγῶνα, καθ' ὃν ἔπεσον καὶ ἐπληρώθησαν ἑκατέρωθεν περὶ τοὺς ἑκατόν.

— Ὁ τοποτηρητὴς τῆς Ἀλγερίας στρατάρχης Μακμαῶν, διχονοήσας πρὸς τὸν αὐτοκράτορα περὶ τῶν αὐτοῦ ληπτέων διοικητικῶν καὶ στρατιωτικῶν μέτρων, προσήνεγκεν, ὡς βεβαιούσι, τὴν

παραιτησίν του, ἀναπληροῦται δὲ ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Φλερᾶ. Ὁ Μακμαῶν διατρίβει ἤδη ἐν Βιέννῃ παρὰ τῷ συγγενεῖ αὐτοῦ Βαρῶν Σίνα.

— Ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ῥωσσίας μετὰ τοῦ διαδόχου τοῦ Ῥωσικοῦ Ἰσχυροῦ καταβαίνει εἰς Νίκαιαν. Εἰς τὴν πόλιν ταύτην θὰ μεταβῇ καὶ ἡ πρίγκηπέσσα τῆς Οὐαλίας.

— Ὁ πρῶν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς τῆς Γαλλίας Θουβενέλ πνέει τὰ λείψατα.

— Εἰδήσεις ἐκ Κοπεγχάγης ἀπὸ 23 9bris (v) ἀναγγέλλουσιν ὅτι ὁ συνταγματάρχης Τσέρνιγγ ἐπρότεινεν εἰς τὴν βουλὴν νὰ τεθῇ ὑπὸ δίκην τότε ἐνεστῶς καὶ τὸ παραιτηθὲν πρῶν ὑπουργεῖον, ἕνεκα τῆς ἀντισυνταγματικῆς πορείας αὐτῶν. Ἀλλ' ἡ πρότασις αὕτη ἀπερρίφθη κατὰ νεώτερας εἰδήσεις.

— Ὁ πρίγκηψ Ναπολέων συνεφιλώθη μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων.

— Κατὰ τὸ σύγγραμμα, ὅπαρ συνέγραψε πρὸ τινος ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέων περὶ Ἀλγερίας, ὁ πληθυσμὸς τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης ἀπαρτίζεται ὑπὸ 2,848,813 ψυχῶν, ὑποδικιζομένων ὡς ἑξῆς:

2,580,267 Ἰθαγενεῖς, 192,546 εὐρωπαῖοι καὶ 76,000 στρατιῶται.

Νεώτατα τηλεγραφήματα.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, (18) 30 νοεμβρίου. Ἡ «Συνταγματικὴ» διαψεύδει τὰ λεγόμενα περὶ τοῦ Κ. Βίσμαρκ ὡς ζητήσαντος δῆθεν τὴν συνδρομὴν τοῦ Ναπολέοντος πρὸς ἐκτέλεσιν σχεδίων ἀνατρεπτικῶν τῆς εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, (18) 30. Ὁ «Χρόνος» καὶ ὁ «Ἐωθ. Ταχυδρόμος» ἀναγγέλλουσιν ἐπισήμως ὅτι ἡ βασιλίσσα θὰ κηρύξῃ αὐτοπροσώπως τὴν ἐναρξιν τοῦ κοινοβουλίου. — Αἱ ἐφημερίδες φοβοῦνται μήπως οἱ Φαινίανες, οἱ ἔχοντες ἤδη συνεννόησιν ἐν ταῖς φυλακαῖς, γίνωσι κύριοι καὶ τῶν ναυπηγείων καὶ ὀπλοθηκῶν τῆς Ἀγγλίας. — Πολεμικὰ τινα πλοῖα καταδιώκουσι τὸ σκάφος, ἐφ' οὗ ἔφυγεν ὁ Στέφεν.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 16[28]. Αἱ ἐφημερίδες ἐκφράζουσι τὸν φόβον μήπως οἱ Φοίνιοι, οἵτινες, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῆς φυγῆς τοῦ ἀρχισυνωμότητος Στέφεν, ἔχουσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν τοὺς φυλάκας τῶν εἰρκτῶν, καταλάβωσι καὶ τὰ νεώρια καὶ τοὺς ναυστάθμους τῆς Ἰρλανδίας.

ΑΥΤΟΘΕΝ, 16[28]. Ὁ κόμης Ῥώσελ ἐκήρυξεν ὅτι ἐπῆλθεν ὁ καιρὸς νὰ συμμετάσχῃ τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας καὶ αἱ ἐργατικαὶ τάξεις τοῦ λαοῦ. Ἐνεκεν ὅμως τῆς κατὰ τοῦ σχεδίου τούτου παρασκευαζομένης κρατερᾶς ἀντιστάσεως, ἡ κυβερνήσις δὲν θεωρεῖ ἐπὶ τοῦ παρόντος σκόπιμον ἵνα καθυποβάλῃ αὐτὸ εἰς τὰς βουλὰς.

ΑΥΤΟΘΕΝ, 16[28]. Ἡ ἐν Ἰαμαϊκῇ ἐπανάστασις κατεστάλη ὁλοσχερῶς. Δισχίλιοι περίπου ἀντάρται (i) ἐτουφεκίσθησαν καὶ ἀπηγχονίσθησαν.

ΔΙΔΑΦΟΡΑ.

Ἡ πολυθρύλλητος πρότασις τοῦ ὑπουργείου, ἀπερρίφθη διὰ τῆς πλειονοψηφίας 14 ψήφων, καὶ κατὰ συνέπειαν ὁ κ. Δεληγεώργης μετὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἀνέβη εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἀλλ' ἄδηλον τί ἐγένετο. Πολλοὶ λέγουσιν ὅτι ὁ βασιλεὺς θέλει κάμει χρῆσιν τοῦ προνομίου τοῦ ἐκκαλῶν τὴν ἀπόφασιν τῆς Βουλῆς εἰς τὸν λαόν. Ἄλλοι πάλιν, ὅτι σχηματίζεται μιγάς κυβερνήσις ὑπὸ τὴν προεδρίαν κατ' ἄλλους μὲν τοῦ κ. Μαγγίνα, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ κ. Ρούφου. Εἰσὶ δὲ καὶ τινες διαβεβαιούντες, ὅτι ὁ κ. Βούλγαρης δὲν θέλει ἐνδῶσει εἰς τὸν σχηματισμὸν κυβερνήσεως μικτῆς.

— Ἡ δημοσία ἀσφάλεια εἶναι τῶν πρώτων, ἂν ὅχι τὸ πρώτιστον στοιχεῖον τῆς εὐνομίας. Ἀλλ' ἐκ τῶν πολιτικῶν μας κυματισμῶν αὐξάνει ἡ ἀθλία αὐτῆς κατάστασις· οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὑπάλληλοι, ὀφείλουσιν ἤδη ὑπέρποτε νὰ δεῖξωσιν ζῆλον καὶ δραστηριότητα πρὸς πᾶν ἀποβλέπον τὴν τήρησιν τῆς ἀσφαλείας.

— Ο ύπουργός τῶν οἰκονομικῶν εἰπὼν ἐν τῇ ἀγορεύσει του, ὅτι ἐκ Κερκύρας ζητοῦνται 500 χιλιάδες δραχμαὶ διὰ μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων. Ὅποια οἰκονομικὴ κατάστασις! οἱ δυστυχεῖς ὑπάλληλοι πόσα θὰ ὑπομένωσιν ἐκ τῆς τοιαύτης καθυστέρησεως τῶν μισθῶν καὶ τῆς ἐπικρατοῦσης δυσπιστίας.

— Ο καὶρὸς ἐστράφη ἐπὶ τὸ ψυχρότερον καὶ βορρᾶς δυνατὸς παλαίει καὶ ἐπικρεμαμένων νεφῶν.

— Διὰ Β. Δικτάγματος προεδριβάσθη συνταγματάρχης τοῦ πεζικοῦ ὁ Ιω. Πασχάλης καὶ ἐτέθη εἰς ἀποστρατεῖαν με μνηνιαίαν σύνταξιν ἐκ δραχ. 320.

— Ἀπεβίωσε χθὲς ὁ Κωνσταντῖνος Κουμνουδης, αὐτὸς ἀδελφὸς τοῦ καθηγητοῦ Στ. Κουμνουδα, καὶ ἐτάφη διὰ τῆς ἀνηκούσης ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς.

— Ὁ κ. Ν. Σκρόπουλος, πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Χανίοις τῆς Κρήτης, ἀφίκετο ἐνταῦθα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀπάντησις εἰς τὸν κ. Σαρίπολον.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 1568.)

Ἐν τῷ προμνημονευθέντι ἐν ἀρ. 1559 ἄρθρῳ ἡμῶν παρετηροῦμεν τῷ πολυμαθεῖ ἐπικριτῇ τοῦ Ναπολέοντος πόσον ἡδίκησε τοὺς Ῥωμαίους, ἰσχυρίζομενος ὅτι ἀντὶ νὰ ἐκπολιτίσωσι κατέστρεψαν καὶ ἀπεβαρβάρωσαν τὰ ὑπ' αὐτῶν ὑποταχθέντα ἔθνη, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας, διχσώζονται ἀνεξίτηλα παρὰ πᾶσι τὰ ἔθνη τοῦ Ῥωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Πρὸς ὑποστήριξιν δὲ τούτου ἀνεφέρομεν ὅτι Ῥωμαῖκαὶ ἀγνιστὰ εἶναι αἱ μέχρι σήμερον διατέμνουσαι τὴν Εὐρώπην λεωφόροι, Ῥωμαῖκα ἡ γλῶσσα τῶν ἐσπερίων καὶ παριστρίων ἐθνῶν, Ῥωμαῖκα τῶν πλείστων πόλεων τὰ ὀνόματα, τὰ τείχη καὶ τὰ ὑδραγωγεῖα καὶ αὕτη δὲ τοῦ ἀξιότιμου καθηγητοῦ ἡ «καλλιθέλαδος ἔδρα» (καλλιθέλαδους εὔρετρόπον νὰ ὀνομάσῃ ὁ κ. Σαρίπολος τὰς ἔδρας ἐν σελ. 38 στίχ. 33 τῆς Πολ. Μελέτης) κληροδότημα τῶν Ῥωμαίων, ὧν οἱ νόμοι, ἡ ἑρμηνεία δηλ. αὐτῶν, παρέχουσι τὸν ἐπιούσιον ἄρτον εἰς τὸν ἀξιότιμον τῆς Νομικῆς Σχολῆς καθηγητήν. Πρὸς ταῦτα ἀπαντῶν ὁ κ. Σαρίπολος ἐν ἀρ. 1561 τῆς «Αὐγῆς» λέγει «Περὶ τῆς καταστροφῆς ἣν ἐπέφερον (sic) ἀρκεῖ ἡ εἰσβολὴ τῶν βαρβάρων, διὰ τὴν ἀδυναμίαν, εἰς ἣν περιέστη ὁ ὑποταχθεὶς τῇ Ῥώμῃ κόσμος, ἕνεκα τῆς Ῥωμαϊκῆς τυραννίας καὶ φανυλότητος.» Καὶ τοὶ μὴ καλῶς ἐννοήσαντες τί κοινὸν μεταξὺ τῆς Ῥωμαϊκῆς τυραννίας καὶ φανυλότητος καὶ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ῥωμαίων, σπεύδοντες οὐδὲν ἤττον νὰ μετατοπίσωμεν τὴν συζήτησιν, ἵνα ἀποδείξωμεν τῷ σοφῷ καθηγητῇ, πόσον πρωτότυπος εἶναι καὶ ἡ περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς τυραννίας καὶ φανυλότητος γνώμη του, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας πάντες οἱ ἀρχαῖοι ἱστορικοὶ, πρὸ πάντων δὲ οἱ Ἕλληνες ἀποροῦσι λέξεων πρὸς ἔπαινον τῆς ἐν ταῖς νίκαις μετριοπαθείας τῆς κοσμοκράτορος Ῥώμης, ὡς δύναται νὰ πληροποιηθῇ ὁ ἀξιότιμος κ. Σαρίπολος, ρίπτων ἐν βλέμμα εἰς Διον. Ἀλκιαρνασέως βιβλ. 6', 72, καὶ Πολυβίου βιβλ. ιη', 20, τὸ δὲ χωρίον τοῦ Διοδώρου, (Ἀποσ. βιβλ. ιβ' 4) περιττὴν καθιστῶν πᾶσαν ἄλλην μαρτυρίαν καὶ ἀδύνατον πᾶσαν ὑπεκφυγὴν, μεταφέρομεν ἐνταῦθα ὁλόκληρον, ἵνα ἀπαλλάξωμεν παντὸς κόπου τὸν πολυάσχολον καθηγητήν. «Ἐν δὲ τοῖς νεωτέροις χρόνοις Ῥωμαῖοι, τῆς τῶν ὅλων ἡγεμονίας ἀρχθέντες, συνεστήσαντο μὲν αὐτὴν διὰ τῆς τῶν ὅλων ἀνδρείας, πρὸς αὐξάνειν δὲ ἡμεγίστην ἡγαγον, ἐπιεικέστατα χρώμενοι τοῖς καταπολεμηθεῖσι τοσοῦτον γὰρ ἀπέσχον τῆς κατὰ τῶν ὑποπεπτωκότων ὀμότητος καὶ τιμωρίας, ὥστε δοκεῖν μὴ ὡς πολεμί-

οις, ἀλλ' ὡς εὐεργέταις καὶ φίλοις προσφέρεσθαι.»

Πρὸς τοῦ αὐτοῦ Διοδώρου, ἀν' εὐρὴ καὶρὸν ν' ἀναγνώσῃ τὴν αὐτὴν παράγραφον μέχρι τέλους, θέλει προσέτι μάθει ὁ πολυμαθὴς καθηγητὴς, πόσον ἤθελεν ἀδικῆσαι τοὺς μαθητὰς του, ἂν καὶ ἀπὸ καθέδρας ἰσχυρίζετο, ὡς ἐν σελ. 38 στίχ. 11 τῆς Πολ. Μελέτης του, ὅτι δὲν ἐσυγχωρεῖτο ὁ μεταξὺ ξένων καὶ Ῥωμαίων γάμος, ἐνῶ κατὰ τὸν Σικελιώτην οἱ Ῥωμαῖοι ἤλθον εἰς τοιαύτην ὑπερβολὴν ἐπιεικείας, ὥστε «οἱ μὲν πολιτείας μετέδωκαν, τισὶ δὲ τὴν αὐτονομίαν ἀπέδωκαν, οἱ δὲ καὶ ἐπιγναμίας συνεχώρησαν.» Ἐκ τούτων πάντων δυσμενὲς τις ἐπικριτὴς ἤθελε συμπεράνει ὅτι ὁ ἀξιότιμος κ. Σαρίπολος οὔτε τῶν Ῥωμαίων τὴν ἱστορίαν γνωρίζει οὔτε ἐλαθέ ποτε τὸν κόπον ν' ἀνοίξῃ Ἑλλήνα συγγραφεῖα ἡμεῖς δὲ περιοριζόμεθα παρατηροῦντες, ὅτι πρὸς πάντας τοὺς τε ἀρχαίους καὶ νεωτέρους ἱστορικοὺς διαφωνεῖ.

Περὶ τοῦ πολιτεύματος τῆς Ῥώμης οὔτε ὄρεξιν οὔτε τόπον ἔχοντες νὰ πραγματευθῶμεν ἐνταῦθα, παραπέμπομεν τὸν συγγραφεῖα τῆς Πολιτ. Μελέτης εἰς τὸν Πολύβιον (Συγκ. Ἑλλήν. καὶ Ῥωμ. πολιτεῖα. ἐκδ. Αεψ. τομ. 6'), πρὸς δὲ δυσκόλως, νομίζομεν, θέλει δυνηθῇ νὰ συμβιβασθῇ, περὶ δὲ τῶν ἐν σελ. 19 στίχ. 2 κρίσεων τοῦ κ. Σαρίπολου περὶ τῆς εὐσεβείας τῶν Ῥωμαίων κρίνομεν περιττὸν νὰ εἰπωμέν τι ἐνταῦθα, διότι αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς τῆς Πολ. Μελέτης ἔσπευσε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι πρὸς πάντας διαφωνεῖ.

Ὁ σοφὸς ἐπικριτὴς τοῦ Ναπολέοντος ἰσχυρίζομενος διὰ τῆς «Αὐγῆς» ὅτι οὐδαμοῦ ἔψεξε τὸν συμπολίτην αὐτοῦ ἐν τῇ πολιτεῖᾳ τῶν γραμμάτων ὡς ἐπιδιώκοντα κυρίως τὴν ὕλικὴν εὐδαιμονίαν τῶν ὑπηκόων του, λησμονεῖ, φαίνεται, τὴν ἐν σελ. 36, στίχ. 6', τῆς Πολ. Μελέτης εὐγλωττον ἐκείνην φράσιν «οἷόν τι κτήνος τῶν ὕλικῶν κορεννόμενος παθήσεων» ἀδιάφορον ὀφείλει στρέφειν βλέμμα» κτλ. Ἄν δὲ στρέψῃ ὀλίγα τινὰ φύλλα θέλει ἐξάπαντος πεισθῇ ὁ ἀναγνώστης ὅτι ὁ ἀξιότιμος κ. Σαρίπολος ἔχει ἀκαταμάχητόν τινα κλίσιν πρὸς τὰς παρακεκινδυνευμένας παρομοιώσεις, εὐρὼν τὸν τρόπον νὰ παραβάλῃ ἐν σελ. 93 στίχ. 11 τοὺς τὴν κατὰ τοῦ Ὁθωνος ἐπανάστασιν διαχειρίσαντας πρὸς τὸν Θρασύβουλον καὶ τὸν Οὐασιγκτῶνα.

Καὶ ταῦτα μὲν ἔστωσαν εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐν ἀρ. 1561 τῆς «Αὐγῆς» ἀπαντήσεως τοῦ ἀξιότιμου κ. Σαρίπολου περὶ δὲ τῶν ἄλλων παντοίων ἐν τῇ Πολ. Μελέτῃ ἱστορικῶν σολοισμῶν οὐδὲν λέγομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος, καὶ περ πολλὰς δυνάμενοι νὰ προσθέσωμεν ταπεινὰ παρατηρήσεις εἰς τὰ ἐν σελ. 16, στίχ. 10 περὶ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας τῶν δανειστῶν, οὐδόλως συμφωνοῦντα πρὸς τὰ τοῦ Διον. Ἀλκιαρνασέως βιβλ. Δ', 9, πολλῶ δὲ πλείονας περὶ τοῦ χωρίου τοῦ Γάτου, ὅπερ, ὡς εἶπον ἡμῖν εἰδήμονες νομικοί, δὲν ἐνόησε καλῶς ὁ κ. Σαρίπολος. Ἀλλὰ πάντων τούτων ἡ ἐξέτασις χρόνον καὶ κόπον πολὺν ἀπαιτοῦσα ἤθελεν ἀποβῇ ἡμῖν τε καὶ τῷ ἀναγνώστῃ ἐπίπονος καὶ ὀχληρά. Ἄλλοις λοιπὸν ἀφίνοντες τούτων τὴν ἐξέλεγχιν σπεύδομεν νὰ μεταβῶμεν εἰς τὰ περὶ τῆς γλώσσης τοῦ συγγραφέως τῆς Πολιτικῆς Μελέτης, ἐν οἷς ἀνέτως καὶ ἀκόπως θέλομεν δυνηθῇ νὰ θυμώσωμεν τὴν πολυμαθείαν τοῦ ἀνδρὸς καὶ εἰς πράγματα γνωστὰ, ὠρισμένα, εἰς οὐδεμίαν ὑποκείμενα ἀμφισβήτησιν καὶ εὐεξέλεγκτα εἰς πάντα ἔχοντα νοῦν καὶ λεξικόν.

Κατὰ τὸν σοφὸν Πασχάλην (Lettres Province), ἵνα ὀνομασθῇ τις εἰλικρινὴς δὲν ἀρκεῖ νὰ λέγῃ πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ἀπαιτεῖται ἀκόμη νὰ λέγῃ αὐτὴν avec discrétion, ἥγουν μετὰ μετριότητος καὶ ἀνευ τινὸς ὑπερβολῆς ἢ

πικρίας. Τὸ χριστιανικώτατον τοῦτο παράγγελμα ἔχοντες κατὰ νοῦν, ὅτε κατ' αἵτησιν τοῦ ἐκδότου τῆς «Αὐγῆς» ἐγράψαμεν τὴν περὶ τῆς Πολ. Μελέτης ἄρθρον μας, ἐσημειώσαμεν ΔΥΟ μόνον ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ λεκτικῶν ἀμαρτημάτων, συμβουλευόντες τῷ συγγραφεὶ ἐν δευτέρῳ τοῦ ποιήματός του ἐκδόσει νὰ διορθώσῃ καὶ τινὰς ἄλλας ΣΠΟΡΑΛΗΝ ἐν τῷ βιβλίῳ του ἀτυπάζει. Ταῦτα δὲ γράφοντες ἠλπίζομεν ὅτι ὁ ἀξιότιμος κ. Σαρίπολος, λαβὼν τὸν κόπον νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ ἔργον του καὶ συμβουλευθεὶς εἰδήμονά τινα διδάσκαλον, ἤθελεν ὁμολογήσῃ ἡμῖν χάριτας διὰ τὴν ἐν τῇ ἐπικρίσει μας ἐπιείκειαν. Ἀλλ' ἀντὶ τοῦτου ἐμμανὲς γενόμενος ἐπέπεσε καθ' ἡμῶν διὰ τῆς «Αὐγῆς», ἀποκαλὼν «φθογεροῦς, ψεύστας, ἀμαθεῖς, καπήλους, φοιτητὰς καφφερείων» καὶ ἰσχυρίζομενος ὅτι οὐδ' ἀναγνώσαντες ἐπεκρίναμεν τὸ βιβλίον του. Ταῦτα πάντα ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς καὶ ἀκοντάς ν' ἀποδείξωμεν τῷ ὀξυλόῳ καθηγητῇ μετὰ πόσης ἐπιστάσεως ἀνέγνωμεν τὸ σοφὸν ἔργον του, σημειοῦντες οὐχὶ πλέον ΔΥΟ, ἀλλ' ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα δύο λεκτικὰ ἀμαρτήματα, οὐδὲ τὸ πεντηκροστὸν ἀποτελοῦντα τῶν κοσμοῦντων τὴν Πολιτικὴν Μελέτην ἵνα δὲ μὴ δυσκολευθῇ καὶ πάλιν πρὸς ἀνέυρεσιν αὐτῶν ὁ κ. Σαρίπολος, εὐ μόνον τὴν σελίδαν καὶ τὴν φράσιν, ἀλλὰ καὶ τὸν στίχον μετὰ πλείστης ἀκριβείας σημειοῦμεν.

Ἐν σελ. 85. στίχ. 34. εὐρίσκωμεν τὴν ἀκόλουθον φράσιν «πρὸς ὄφελος οὐδέποτε ἀποβαίνει, ἐπεὶ ὁ δὲ διαφθείρει τοὺς πολίτας» κτλ. ἐν ᾗ τὸ ἐπειδὴ τεθὲν παρὰ πάντας τοὺς κανόνας ἀντὶ τοῦ γὰρ ἢ τοῦ διότι, μένει ἀνανταπόδοτον.

Σελ. 83. στίχ. 8 «Νικήσας τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ῥώμης, οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ τῆς νίκης ἐκ αὐτοῦ οὐκ ἔστι.» Ἐν τῇ φράσει ταύτῃ, ἂν δὲν ἀπτόμεθα, ὑπάρχει ἀπόλυτος ὀνομαστική. Ἀλλ' ἡμεῖς μὴ ἔχοντες τὴν συνήθειαν ν' ἀποδίδωμεν εἰς τὸν συγγραφέα τοῦ τυπογράφου τὰς ἐλλείψεις σπεύδομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι οὐχὶ ταύτην, ἀλλὰ τὴν ἐν σελ. 94. στίχ. 87. ὀνομαστικὴν «Ἀλλὰ φθὰς ὁ Καῖσαρ» κτλ. ἀντὶ νὰ ὀνομάσωμεν ἀσυράρητον, ἀπροσδόκητον καὶ κακόζηλον, ὠνομάσαμεν μόνον ἀπόλυτον. Τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ ἐν σελ. 67. στίχ. 18. «ὁ Καῖσαρ ἀνέκραξεν» κτλ. Ἀλλὰ ταῦτα μικρὰ πολὺ δὲ ἀστειότερα τὰ κατωτέρω.

Σελ. 9. στίχ. 25. *Τίς τοῦν ἔχωρ ὀγιά δὲρ ἡ θε λ ε ρ, ε-λευθέραι ἔχωρ τὴν αἵρεσι, π ρ ο τ ι μ ῆ σ ε ι τὸ κλέος τοῦ Οὐάσιγκτωρος παρὰ τὸ τοῦ Ναπολέοντος;* Ἡμεῖς ἐνομιζομεν ὅτι τὸ ἡθελεν προτιμήσει ἀποτελεῖ ἐν καὶ μόνον ῥῆμα, δι' οὗ μεταφράζεται τὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις προτιμήσεν αὐτὸν. Ἀλλ' ὁ κ. Σαρίπολος εὗρε τὸν τρόπον νὰ διχοτομήσῃ αὐτὸ, παρενθέντων δλόκληρον πρότασιν. Τοῦτο ἐνθυμίζει ἡμῖν τὸ τοῦ μακαρίτου Ῥίζου

«Ἦλθεν ἡρως θαυμαστός εἰς τῶν Γραι μεγάλων κῶν τὸ γένος,» τὸ δὲ παρὰ τὸ τοῦ Ναπολέοντος ἐν μέσῳ δοτικῶν καὶ ἀπαρεμφάτων διαπρέπει ὡς ἐμβάλωμα εἰς ἔνδυμα γάμου.

Σελ. 12. στίχ. 8. *Εἰ καὶ κατὰ τὸ πλείστον περὶ τὰ γεγονότα σ υ μ φ ω ρ ο ὦ ρ τ ε ς.*

Καθ' ὅσον γνωρίζομεν, τὸ εἰ μόνον μετ' ἐγκλίσεως παρεμφατικῆς συντάσσεται, ἐπὶ δὲ μετοχῇ τίθεται καίτοι ἢ κατὰ τοὺς ἀκριβολογούντας καίπερ.

Σελ. 13. στίχ. 23. *Τοῦ τοῦτον διαδεχθέντος Νοῦμα ΜΗΠΩ ἀρρεγοροῖαν καταλιπόντος.*

Ἐν τῇ φράσει ταύτῃ ἀπορεῖ τις τί πρῶτον καὶ τί ὕστερον νὰ θυμᾷσῃ. Κατὰ πάντα τὰ λεξικά τὸ μήπω σημαίνει ἀκόμη. Ἀλλὰ δὲν πιστεύομεν ὅτι ὁ πολυμαθὴς ἐπικριτὴς τοῦ Ναπολέοντος εἶχε κατὰ νοῦν νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ Νοῦμα, ὅτε ἀπέθανε, δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀφήσει τέκνα. Φοιτητὴς καφφερείων δὲν ἤθελε δυσ-

κολευθῇ νὰ ἐπιδείξῃ πολλὴν εὐφυΐαν σχολιάζων τὴν φράσιν ταύτην. Σελ. 20. στίχ. 20. *Ἀψευδέστατος καὶ ἐν τούτοις μάρτυς ἡ συνείδησις τῶν Ῥωμαίων, ἐφ' ᾗ ἂς οὐκ εἶχον ἀρετὰς οὐδ' ἐτίμων.*

Μάτην ἐπὶ νοκαφάλασκαμεν νὰ μαντεύσωμεν, τί σημαίνει τὸ ἐφ' ᾗ τοῦτο. Σελ. 25. στίχ. 28. *Οὐδ' ἐπαρχὴς κὰρ φαίνεται ἐνδὸς ἀνδρὸς βίος ὅπως κατὰστῇ τ ι ς κτλ.*

Τὸ τίς εἶναι ἐνταῦθα ὅλως περιττόν, οὐδὲ νομίζομεν ὅτι δύναται νὰ δικαιολογηθῇ ὡς τεθὲν χάριν εὐφωνίας.

Σελ. 30. στίχ. 9. *Ἀμφοτέρων τῶν ἀντιπάλων ὁ π ε ρ σ χ ῶ ρ.* Πρέπει νὰ ἦναι τῆς Γερμανός, Ῥώσος ἢ ἵππος, ἵνα κατορθώσῃ νὰ προφέρῃ τὸν χαριτωμένον τοῦτον ἀόριστον ὑπερσχῶν, οὐ μόνον ἡ θεὰ προξενεῖ ἡμῖν ἀνατριχίσειν.

Σελ. 36. στίχ. 3. *Οἷον δέ τι κτήνος ὀλικῶν κ ο ρ ε ρ ρ ὕ μ ε ρ ο ς π α θ ῆ σ ε ω ρ.*

Ἡμεῖς ἐνομιζομεν ὅτι τὰ κτήνη κορέννυνται, ἤγουν χορταίνουσι, διὰ χορτῶν, ἀχέρων, κριθῆς καὶ τῶν τοιούτων πρώτην τροφὴν ἀκούομεν ὅτι κορέννυνται καὶ παθήσεωρ.

Σελ. 36. στίχ. 4. *Ἀδιάφορον (ὁ ἀνθρωπος) ὁ φ ε ι λ ε ι σ τ ρ ε φ ρ ε ι β λ ῆ μ α.*

Τὸ «ὀφείλει» τοῦτο, ὑπερὸ πολυμαθῆς κ. Σαρίπολος, μεταχειρίζομενος κατὰ τὴν νεωτέραν καταχρηστικὴν σημασίαν, εὗρε τρόπον νὰ συγκολλήσῃ μετ' ἀρχαίου ἀπαρεμφάτου, ἐφάνη ἡμῖν ἀστειότατον.

Σελ. 31. στίχ. 9. *Τοσοῦτον ἰσχυρὰ, ἵνα ὑπερισχύῃ.* Ἡμεῖς ἐνομιζομεν ὅτι μετὰ τὸ «τοσοῦτον» πρέπει νὰ ἔπηται τὸ «ὥστε». Ἀλλ' ὁ ἐπικριτὴς τοῦ Ναπολέοντος τρέφει ἰδιαιτέρως τινὰ συμπάθειαν πρὸς τὸν σύνδεσμον ἵνα, γράφων ἀνευρυθίως ἀφήκεν αὐτὸν ἵνα ρεμηθῇ (σελ. 10. στίχ. 13.), ἀδυνατεῖ ἵνα κρήνῃ, (σελ. 11. στίχ. 10.), παρέλειψεν ἵνα προσθέσῃ, (σελ. 29. στίχ. 6.), καὶ μυρίας ἄλλας τοιούτας τῆς μακαρίτιδος Νέας Σχολῆς ἀλογίας.

Σελ. 29. στίχ. 11. *Εἰ μὲν ὁ κληθεὶς πρὸς τὴν τοῦτου ἡ ἐκείνου κτλ.*

Ὁ συμπολίτης τοῦ Ναπολέοντος ἀφίπων τὸ, μὲν ἀνανταπόδοτον ἠθέλησεν ἵσως νὰ μιμηθῇ τὸν κ. Ἀσώπιον ἄλλ' ἡμεῖς ἐρωτῶμεν αὐτὸν μετὰ τοῦ Ῥακίνα

Quels monstres étouffés ou quels brigands punis
Tout acquis le droit de faillir comme lui?

Σελ. 32. στίχ. 29. *Ἐνδὸς ἐνδὸς μόνον αἰῶνος ἐξέτεινον τὸ κράτος τοῦ Ἰσλάμ καὶ κατέλαβον κτλ.*

Τοῦτο πλέον καταντᾷ ἀνυπόφορον. Ἡ ἀρχαία ὡς καὶ ἡ νεωτέρα γλώσσια τὸν ἀόριστον τὸν ὑγρολήκτων σχηματίζει εἰς α, ἔτεινα, ἔμεινα, ἀρέτελα κτλ. τῆς δὲ καταλήξεως ταύτης οὕτως κοινῆς εἰς τὰς δύο γλώσσας, ἀγράμματοι σχολαστικοὶ καὶ μικραὶ τινες ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν νομίζουσιν ὅτι ἔλληνίζουσι πλάττοντες ἀνυπόφορους ἀορίστους ἔμεινον, ἔτεινον κτλ. ὁ δὲ πολυμαθὴς ἐπικριτὴς τοῦ Ναπολέοντος εὗρε τρόπον νὰ γράψῃ καὶ «ἐπέφερο ρ» ἐν τῇ πρὸς ἡμᾶς ἀπαντήσεϊ του.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΕΜΜ. ΡΟΪΛΗΣ

Ἀῤριον κατὰ τὴν 8 ὥραν π. μ. τελεῖται ἐν τῇ ναφ τῶν ἀγίων Θεοδώρων μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπάσεως τῆς ψυχῆς τῆς ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Ἑλένης Ἀσωπίου.

ΧΘΕΣ ἐμπροσθεν τοῦ ταχυδρομείου ἀπωλέσθη **ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΧΚΙΟΝ** περιέχον διαφόρους οικογενειακὰς σημειώσεις μετὰ 2 χαρτονομισμάτων ὁ εὐρὼν αὐτὸ παρακαλεῖται νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ γραφεῖον μας κρατῶν τὰ χαρτονομίσματα.

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΧΚΙΟΝ (πορτοφύλιον) ἐμπροσθέντων πέντε συναλλήλα γράμματα ληξιπρόθεσμα, ἀπωλέσθη χθὲς τὸ ἑσπέρας εἰς τὸν περὶ-βόλον τῆς βουλῆς, ὁ εὐρὼν αὐτὸς ἂς τὸ φέρῃ εἰς τὸ γραφεῖόν μας νὰ λάβῃ τὰ ἐνδεχόμενα τοῦ, καθότι εἰς αὐτὸν εἶναι ἀγνοητα.